

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **Slovenskej republiky, za ktorú koná Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave**, Špitálska č. 14, proti povinnému **P. K., M., pre vymoženie 33,19 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 39 Er 6083/2006, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. apríla 2011 sp. zn. 18 CoE 381/2010 a uzneseniu Okresného súdu Bratislava II z 18. decembra 2009 č.k. 39 Er 6083/06-15 rozhodol

t a k t o :

Mimoriadne dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II uznesením zo 16. júla 2008 č.k. 39 Er 6083/2006-10 exekúciu podľa § 57 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) zastavil s tým, že o trovách súdneho exekútora rozhodne osobitným uznesením.

Okresný súd Bratislava II uznesením z 18. decembra 2009 č.k. 39 Er 6083/2006-15, Ex 11214/2006 rozhodol tak, že oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy za výkon exekučnej činnosti 97,65 Eur do troch dní od právoplatnosti. Svoje

rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie oprávneného uznesením z 29. apríla 2011 sp. zn. 18 CoE 381/2010 uznesenie súdu prvého stupňa v časti výroku o trovách exekúcie potvrdil a povinnému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V dôvodoch uviedol, že exekúcia bola zastavená z dôvodu, že právo oprávneného vyplývajúce z rozhodnutia o priestupku bolo prekludované. Mal za to, že súdnemu exekútorovi vzniklo pri výkone exekučnej činnosti právo na úhradu účelne vynaložených trov exekúcie. Povinný bol v konaní úspešný, pretože konanie bolo zastavené a k zastaveniu exekúcie nedošlo zavinením povinného, ale márnym uplynutím času ako objektívnej kategórie. Preto odvolaním napadnuté uznesenie potvrdil.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky na podnet oprávnenej mimoriadnym dovolaním napadol vyššie označené uznesenia okresného a krajského súdu. Navrhol obe rozhodnutia v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Podľa jeho názoru bol porušený zákon, keď sa sudy dôsledne neriadili ustanoveniami § 1, § 2, § 3, § 251 ods. 4 O.s.p., § 196, § 197 ods. 1, § 200 ods. 1, 2 a § 203 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku. Ako dovolací dôvod uviedol nesprávne právne posúdenie (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.) oboma súdmi. Uviedol, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný včas (pred uplynutím trojročnej prekluzívnej lehoty), preto neboli splnené podmienky pre uloženie povinnosti oprávnenej na úhradu trov exekúcie. Oprávnená nemohla postup súdu ani súdneho exekútora ovplyvniť. Okrem toho, súd bol povinný exekúciu zastaviť i z úradnej povinnosti, ak by zistil stratu účinnosti exekučného titulu v priebehu konania. Podľa názoru dovolateľa, ak nie sú splnené zákonné podmienky stanovené v § 203 ods. 1, 2 Exekučného poriadku a návrh na vykonanie exekúcie bol podaný dôvodne, trovy exekučného konania uhrádza povinný na základe ustanovenia § 197 ods. 1 Exekučného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu orgánu konajúceho v mene oprávnenej (§ 243e ods. 1 a 2 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 3 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné.

Súd konajúci o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora musí v každej veci posúdiť, či zákonom ustanovené podmienky na jeho podanie boli splnené, pritom je viazaný dôvodmi uvedenými v mimoriadnom dovolaní.

Ustanovenie § 243e ods. 1 O.s.p. vymedzuje (nad rámec podmienok konania v prvom stupni, odvolacieho konania a tiež konaní o mimoriadnych opravných prostriedkov podávaných účastníkmi konania) ďalšie tri podmienky konania, splnenie ktorých zákon vyžaduje práve v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Prvou z týchto podmienok je okolnosť porušenia zákona právoplatným rozhodnutím súdu, druhou požiadavka na ochranu práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a treťou nemožnosť dosiahnutia ochrany inými právnymi prostriedkami. pretože všetky uvedené podmienky konania o mimoriadnom dovolaní musia byť splnené súčasne, nedostatok ktorejkoľvek z nich bráni vecnému prejednaniu mimoriadneho dovolania.

Mimoriadne dovolanie ako opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu súdu vydaného vo forme uznesenia. Uznesenie, ktoré sa doručuje účastníkovi konania (§ 168 ods. 2 O.s.p., § 58 ods. 3 Exekučného poriadku), je právoplatné márnym uplynutím lehoty na podanie odvolania a v prípade, že odvolanie nie je prípustné, doručením uznesenia. Riadne doručenie uznesenia účastníkovi konania je základnou podmienkou pre to, aby mohlo nadobudnúť právoplatnosť.

Podľa § 47 ods. 2 O.s.p., ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znova v deň a hodinu uvedenú v oznámení. Ak zostane i nový pokus o doručenie bezvýsledným, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na orgáne obce a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát zásielku počas jej uloženia nevyzdvihne, považuje sa deň, keď bola zásielka vrátená súdu, za deň doručenia, i keď sa adresát o tom nedozvedel.

Zákon č. 253/1998 Z.z. o hlásení pobytu občana Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 253/1998 Z.z.“), určuje mechanizmus a podmienky prihlasovania a odhlasovania občanov na trvalý a prechodný pobyt. Citovaný zákon v ustanovení § 5 upravuje, kedy na účely doručovania písomností od orgánov verejnej správy a iných štátnych orgánov a na účely zápisu do zoznamu voličov adresa sídla obecného úradu príslušnej obce je adresou občana. Je tomu vtedy, keď občan, ktorému bol trvalý pobyt zrušený podľa § 7 ods. 1 písm. d/ až g/ a ktorý sa nemôže prihlásiť na trvalý pobyt podľa § 3 alebo 4, sa môže prihlásiť na trvalý pobyt v ohlasovni (obce – § 2) v mieste, kde sa zdržiava. V takom prípade občan predkladá iba doklad podľa § 3 ods. 8 písm. a/ cit. zákona, ak ho nemá, doklad podľa § 3 ods. 8 písm. b/ cit. zákona a ako miesto trvalého pobytu sa uvedenie iba obec pobytu. Adresa sídla obecného úradu tejto obce je adresou takéhoto občana na účely doručovania písomností od orgánov verejnej správy a iných štátnych orgánov a na účely zápisu do zoznamu voličov. Obec je povinná spôsobom v mieste obvyklým, najmä oznámením na úradnej tabuli, upozorniť prihláseného občana, že mu bola alebo že mu má byť doručená písomnosť.

Podľa § 7 ods. 2 zák. č. 253/1998 Z.z. ak dôjde k zrušeniu trvalého pobytu podľa odseku 1 písm. d/ až g/ je miestom trvalého pobytu občana obec, na ktorej území bol občanovi trvalý pobyt zrušený. Túto skutočnosť je ohlasovňa povinná oznámiť občanovi vyvesením oznámenia na úradnej tabuli v obci pobytu po dobu 15 dní. V oznámení ohlasovňa uvedie aj meno, priezvisko a dátum narodenia občana.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že v prípade keď dôjde k zrušeniu trvalého pobytu (pri splnení zákonom predvídaných skutočností - § 7 ods. 1) stáva sa miestom pobytu občana obec, na území ktorej bol občanovi pobyt zrušený. Ohlasovňa má povinnosť takémuto občanovi len oznámiť (formou vyvesenia na úradnej tabuli obce), že trvalý pobyt mu bol zrušený.

Z obsahu spisu nie je zrejmé, z akých právnych skutočností súd prvého stupňa pri stanovení miesta pobytu povinného vychádzal a v nadväznosti na to, či zvolený spôsob doručovania písomností povinnému môže vyvolať fikciu doručenia podľa § 47 ods. 2 O.s.p.

Dovolací súd poznamenáva, že bez ohľadu na to, či ide o miesto pobytu podľa § 5 alebo § 7 zák. č. 253/1998 Z.z. nemožno vyvesenie oznamu na úradnej tabuli obce považovať za doručenie písomností (a to ani v prípade pobytu podľa § 5), keďže týmto spôsobom sa občanovi len oznamuje, že mu bola alebo má byť doručená písomnosť a nie, že márnym uplynutím lehoty vyvesenia (čo zo zákona ani nevyplýva), dôjde k jej doručeniu. Aj v prípade takéhoto občana (pri doručovaní písomností podľa § 47 O.s.p.), platí, že sa adresát písomností, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, musí v čase doručovania v mieste doručenia zdržiavať. Súd prvého stupňa uvedené neskúmal, ale zásielku považoval za doručenú zvesením oznámenia.

Z oznámenia Registra obyvateľov Slovenskej republiky (č.l. 32 spisu) vyplýva, že povinný je hlásený ako „bezdomovec“ v M.. Ak občan stratí z nejakého dôvodu svoje trvalé bydlisko ešte neznamena „že žije na ulici“ a že práve v tej obci, kde mal hlásené posledné trvalé bydlisko. Trvalé bydlisko (v preskúvanom prípade na adrese obce) pre účely doručovania, ako už bolo vyššie uvedené, je právne významné len vtedy, ak sa tam občan zdržuje v čase doručovania.

Povinnosťou súdu bolo preto zisťovať (cestou obecného úradu, polície, sociálnej či zdravotnej poisťovne, rodinných príslušníkov a pod.) adresu bydliska povinného a až potom ustáliť, či sa na adrese doručenia písomností zdržoval v obci, resp. kde sa zdržuje. Keď tak

neurobil, nedošlo k účinnému doručeniu súdneho rozhodnutia a tak ho nemožno považovať za právoplatné.

Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné a z toho dôvodu ho odmietol (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie ods. 2 tohto ustanovenia, pretože v súvislosti s dovolacím konaním mu žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. novembra 2011

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková